

Tuhaneitsi.

Mitamas G. Sieslacki juures trükitud ja wäljaantud.

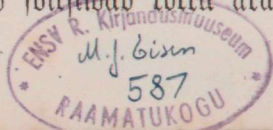
Tuhaneitsi.

1879

Uksford oli üks mõisnik, kelle abikaasa äkiste haigeks jäi ja kui ta tundis, et surm ligi on, kutsus ta oma ainukesel tütre enese juurde woodi äärde ja ütles: „Armas laps, jää wagaks ja hääks ja küll sa näed siis; et Jumal sind mitte ära ei unusta.“ Kui ema surmud oli, läks tütar iga pääw ta haua pääle ja jäi wagaks ja hääks. Nasta pärast esimesel abikaasa surma mõttis mõisnik teise, kes aga uhke ja kõrk oli. Teisel abikaasjal olivad kaks tüdart, kes igast tüdrist ema jarnased olivad. Nüüd tulivad waesele mõderale tütrele wiletsad pääwad. Ta pidi kõige pääwa kõögis olema, maja tööd tegema, wara üles tõusma, keetma, pesema, küürima, ja õhtul, kui ta jooksmisest purumäsinud oli, ei antud temale mitte wooditki, waid ta pidi kolde ääres tuha sees magama. Et ta selle pärast ifka tolmune ja tuhane oli, nimetadi teda pilgates tuhaneitsiks.

Korraga juhtus, et kuningas suure pidu tegi ja sinna kõik ilusad neitsid kõigist maast kocku kutsus, sest ta poeg pidi nende seast eneselle pruuti walitsema.

Kaks mõderast õde olivad ka peu pääle kutsutud. See on kerge aru saada, et nad selle üle wäga rõõmsad olivad ja kellegi muu pääle ei mõtelnud, kui mis riidid nad selga peamad panema, et hästi ilusad oleksiwad. Tuhaneitsil oli nüüd palju teha, sest ta pidi õdedelle pesu pesema, kingu puhastama ja juuksid sugema. Et ta ka hää meelega tansule minna tahtis, seda ei tulnud kellegilgi meelde. Wiimaks tuli õnnelik pääw kätte; mõdrad õed sõitsiwad kocku ära ja tuhaneitsi jäi wesiaste filmadega

tafka järele vaatama. Sell filmapilgul tuli ta ristiema ta juurde ja küfis, mis tal wiga olla.

„... Ma tahaks hää meelega. ... Ah, ma tahaks hää meelega“ ... wastas tuhaneitfi, aga ei wõinud nutu pärasi rohkem rääkida. — „Eks ole tõsi, sa tahaksid hää meelega peu pääle minna?“ küfis ristiema, kes murueide tütar oli. — „Jah,“ wastas tuhaneitfi sügawaste õhates.

„Hää küll,“ ütles ristiema, „et sa ifka waga ja hää tütar oled, wõid sa ka finna minna. Nüüd aga mine aida ja too mulle üks õun. Tuhaneitfi läks jedamaid aida ja tõi kõige ilusama õuna, mis ta leida wõis. Ristiema lõikas õuna pooleks, wõttis südame seest wälja ja puutus siis nõiakepiga külge, mis pääle õun ennaft filmapilguga kuldsjeks tõllaks muutis. Siis käskis ristiema hiirilõksu oma kätte tuua. Tuhaneitfi tõi ja leidis kuus elusat hiiri seest. Kui nüüd tuhaneitfit lõksu ukse lahti tegi, puutus ristiema kepiga iga hiiri külge, kes wälja jooksta tahtis ja ja sedamaid sai hiirist ilus hall täkk. Nüüd ei teadnud nad ometi mitte, kust nad kutsari saama pidiwad. „Ma toon rotilõksu siia,“ ütles tuhaneitfi, „ehk on mõni rott finna sisse läinud, kellest meie kutsari teha wõime.“ Tuhaneitfie tõi rotilõksu ja leidis kolm rotti seest. Ristiema wõttis kõige suurema ja kui ta selle külge puutus, sai sest suure habemega kutsar. Wiimaks pidi tuhaneitfi weel korra aida minema ja kuus sõjaliku tooma, keda kuueks teenriks muudeti. Nüüd ütles ristiema tuhaneitfile: „Waata, siin on sul kõik, mis tarwis on, et peu pääle minna wõid.“

„Jah,“ wastas see, „aga kuhu wõin ma nende alwade riietega minna?“ Murueide tütar puutus nõiakepiga ta riiete külge, mis sedamaid endid ümber muutsiwad ja kullast ja kallist kividest sõrasiwad. Endiste alwade kingade asemel oliwad tuhaneitfil ilusad klaasist kingad. Nende ehetega astus tuhaneitfi tõlda. Ristiema maanitses teda wiimaks ennaft weel jelle eest hoida, et ta pääle keskõõd peu pääle ei jää, sest kui see sündida, saada ta tõld õunaks, hobused hiirideks, teenrid sõjalikkudeks ja ta ilusad riided räbalateks. Tuhaneitfi lubas õigel ajal tagasi tulla.

Kui tuhaneitfi kuningaga lossi juurde jõudis, anti kuningas pojalet tääda, et üks suurt sugu naesterahwas finna tulnud, keda keegi ei tunda. Kuninga poeg läks ifi wälja, tõstis tuhaneitfi tõllast wälja ja wiis ta tantsumise saali. Kõik oliwad wait, kui nad sisse astusiwad; tantfijad jätsiwad tantsumise ja muusikandid mängimise järele; kõikide filmad waatasiwad tundmata wõera pääle. Tasakeste ütles üks teisele: „Ah, kui ilus ta on!“ Ka kuningas ifi, kes juba wana mees oli, waatas tuhaneitfit ja

ütles oma abikaasale, et ta kaua aega nii ilusat ja armast inimest näinud ei ole. Kuninga poeg tantsis üksnes tuhaneitfi ja wiis ta siis laua äärde, kus väga kallid road pääl olivad. Kuninga poeg ei sõõnud aga suu täitki, waid waatas wahet pidamata, tuhaneitfi pääle.

Lauas istus tuhaneitfi oma õdede kõrwas, kellele ta mõnda magusat suutäit andis, mis ta isi kuninga poja käest sai ja pani sell wiisil oma õdesid väga imestlema. Magusat juttu ajades, kuulis tuhaneitfi korraga, et kell kolmweerand kaksteistkümmend löi; ta tõusis sedamaid püsti, jättis piduosalisi Jumalaga ja ruttas wälja.

Kui ta kodu jõudis, läks ta kohe ristiemä juurde, tänas teda ja nimetas, et ta hoomä jälle peu pääle minna tahta, sest kuninga poeg olla teda kutsunud. Kui ta alles kõneles, koputasiwad ta õed ukse pihta ja ta tegi neile ukse lahti. „Teie olete õige kauaks peu pääle jäänud“, ütles tuhaneitfi, aegutades ja silmi õerudes ja ringutas, nagu oleks ta praegu alles magamast üles tõusnud. „Jah,“ ütles üks õde, „kui sa ka sääl oleksid olnud, ei oleks sul sugugi aeg igawaks läinud. Üks väga ilus wõeras suurt sugu neitfi tuli sinna, kes meie wastu väga lahke oli.“ Tuhaneitfi küsis wõeras nime, aga nad wastasiwad, et seda täada ei olla. Ka kuninga poeg isi tahta wõera neitfi nime häämeelega täada ja anda, kes teab mis selle eest, kui see sünniks.

Tuhaneitfi palus ühte õde, et ta temale hoomiseks oma ilusat kleiti laenaks, et ta ka peu pääle minna ja ilusat wõerast näha wõiks, aga selle läbi pidi lugu pahaks minema. „Mis sul nüüd meelde tuleb, sina tuha ja tolmü lakkuja,“ wastasiwad õed. „Meie peame sulle oma riidid laenama! Meie armame, et sul enam õiget aru pääs ei ole!“ Tuhaneitfi ootas juba seesugust wastust ja oli isteneses rõõmus selle üle, sest ta oleks kimpü jäänud, kui õed temale riidid laenanud oleksiwad. Teisel pääwal sõitsiwad õed jälle peu pääle ja tuhaneitfi ka; selle korra olivad tal weel ilusamad riided, kui esimese korra. Kuninga poeg tantsis jälle üksnes temaga ja oli väga lahke ta wastu. Jah, ta oleks peaaegu ristiemä maanitsust ära unustanud, sest juba löi kell kaheteistkümnest paugust esimest hoopü. Sedamaid kargas tuhaneitfi püsti ja ruttas nagu tuul ära. Kuninga poeg läks ta järele, aga ei wõinud teda enam kätte jaada. Trepi pääl oli tuhaneitfi ühe klaasist kinga ära kautanud; selle wõttis kuninga poeg maast ülesse. Tuhaneitfi jõudis pool hingetu kodu, ilma töllata, ilma teenriteta, oma wanade räbalatega. Kõigest iluehetest ei olnud temal muud järele jäänud kui üks king.

110 Mõne pääwa pärast laskis kuninga poeg trummudega ja pasunatega täada anda, et ta seda tüdrukut eneselle naefeks võtta tahab, kelle jalg selle kinga sisse pasfib, mis tuhaneitfi ära kautanud. Väga palju suurt sugu naesterahvast pasfifivad seda kinga enestele jalga, aga ta ei olnud kellegille kõlbalik. Viimaks toodi ka mõlemad õed sinna, kes iga viifi jalga sisse pista püüdsivad, aga waewalt suure warwa sisse saiwad. Tuhaneitfi, kes seda päält waatas ja kinga ära tundis, ütles viimaks naerdes: „Ma tahan waadata, kas see mulle ei kõlba.“ Õed naerfivad ta wälja, aga see mees, kes kinga jalga pasfida laskis ja tuhaneitfi väga ilusa nägi olemat, ütles, et ta seda tegema pidi. Tuhaneitfi istus maha ja waata, ta jalg läks lahkest sisse ja king oli nagu jala ümber loodud.

111 Suur oli õdede imestlemine, kui tuhaneitfi taskust ka teise kinga wälja wõttis ja jalga pani. Sell filmapilgul astus ristiema tupp ja muutis nõialepiga sedamaid tuhaneitfi wanad riided uuteks, uhketeks ümber, nenda et õed nüüd ära tundfivad, et tuhaneitfi peu päälne tundmata wõderas oli olnud. Nad heitfivad ta ette põlwele ja palufivad tuhat forda seda paha andeks, mis nad temale teinud. Tuhaneitfi tõstis nad ülesse, hakkas nende ümber kinni ja andis neile kõigest südamest andeks. Mõne pääwa pärast pidas kuninga poeg tuhaneitfi pulme suure iluga ja nad elafivad rõõmsaste kinni elu otsani.

